

sig afvisende burde betale, hvad der paa-hviler dem lige med andre af den paagælden-
de Bys Borgere. Jeg henstiller til den
højtærede Trafikminister at tage dette
Spørgsmaal under Overvejelse, idet jeg til
Orientering skal nævne, at den By, der er
Tale om, er den, hvor Trafikministeren er
valgt.

Saa kommer jeg til et andet Spørgs-
maal, som har været og er brændende
deroppe paa Egnen. De ved alle i dette
høje Ting, at der er Uro oppe i en vis
Del af Vendsyssel med Hensyn til et lille
Jernbaneanlæg, som staar paa Loven af
1908, men som en Del af Beboerne meget
nødig vil have. Det er Asaa-Banen. Jeg
behøver ikke at minde om den Historie,
De kender den alle lige saa godt som jeg;
men jeg vil her blot gøre opmærksom paa,
at der i Øjeblikket er krævet en ekstra-
ordinær Generalforsamling indkaldt med det
for Øje at faa at vide, om denne, som ved-
kommende Egns Befolknings Repræsentant,
uden Protest vil finde sig i, at man gaar
til Gennemførelsen af en saadan Bane med
Statens Stemmer mod næsten hele Befolk-
ningens Ønske. Der har været afgivet
Stemmer i denne Sag den ene Gang efter
den anden. De private og Kommunerne
raader over 25,000 Stemmer, Staten raader
over det samme Stemmetal, men af de
25,000, som Befolkningen og dens Repræ-
sentation raader over, er der hver Gang
afgivet over 23,000 mod Asaa-Banen, saa
at det, naar den gennemføres, er med Sta-
tens Stemmer. Da nu Staten ikke er in-
teresseret, i alt Fald ikke økonomisk in-
teresseret, i Banen — den kan kun være in-
teresseret i den paa den Maade, at den
ønsker at faa et mindre Udbytte af de
andre Baner deroppe end hidtil, thi det
vil blive Følgen —, henstiller jeg til den
højtærede Trafikminister at holde Statens
Stemmer tilbage paa den Generalforsam-
ling, som nu skal afholdes, og lade Be-
folkningen deroppe selv afgøre, om den vil
have denne Jernbane eller ikke.

Hermed tror jeg, at jeg er færdig
med den højtærede Trafikminister i denne
Omgang. Saa har jeg en Henstilling at
gøre til den højtærede Konseilspræsident
i en Sag, der ligger fjernt fra Jernbane-
politik. Der blev forleden Dag af et
æret Medlem rejst det Spørgsmaal, om
man i Aar kunde vente et Forslag om Be-
villing til en Hædersgave til Veteranerne
fra 1864. Det, jeg vil tale om, er ogsaa
en Hædersgave, men ikke til Veteranerne
fra 1864. Jeg vil minde om, at den 5.
April 1889 kom der et Telegram her til

Danmark, som meddelte, at et fremmed
Skib havde set et Skib i Nød ude i At-
lanterhavet. De vidste ikke med Vished,
hvad det var for et Skib, men man antog,
at det var Udvandrerdamperen „Danmark“.
Det bekræftede sig ret hurtigt, efter en
Dags Tid eller to, at Udvandrerdamperen
„Danmark“ var gaaet til Bunds ude paa
Atlantehavet, men ingen vidste noget om,
hvorvidt de 700—800 Mennesker, der var
om Bord, var druknede eller frelste. Der
gik nogle Dage, og jeg tror at turde sige,
at hele Landet aandede i Spænding. I et
Land som vort, der ikke er saa forfærd-
lig stort, mærkes det jo, naar 800 Men-
nesker fra forskellige Egne samles paa et
saadant Sted. Der var vel ingen, som
ikke havde Venner eller Slægtninge eller
Børn der om Bord. Imidlertid skete der
det, da vi havde levet i Spænding i nogle
faa Dage, at vi fik at vide, at Besætningen
og Passagererne alle var reddede. Der
hænger rundt i danske Hjem et Billede,
der hedder: „Alle bleve reddede“, som
viser os denne Situation ude i Atlanter-
havet. Man ser et stort Skib, nedad Ski-
bets Sider hejser man Kurve, hvori der
sidder Kvinder og Børn, og ude omkring
Skibet ser man Baade fyldte med Menne-
sker; og det lykkes altsaa at frelse alle
disse Mennesker. Jeg tror, at det var den
10. eller 11. April, de blev landsat paa
Azorerne, i alt Fald en Del af dem, en
Del af disse 800 Mennesker blev ført vi-
dere til Amerika af det Skib, som kom til
Hjælp. Saa vidt mig bekendt blev der den
Gang indsamlet til noget, man kaldte en
Hædersgave til Kaptajnen paa det frem-
mede Skib, men det forekommer mig, at
vi herhjemme paa 25 Aars Dagen for den
Daad, der blev øvet derude, bør vise Lan-
dets Erkendtlighed overfor de kækkæ Mænd,
som kom de danske Udvandrere til Hjælp.
Der er jo ingen Tvivl om, at hvis det
havde været en Krigsmand, der havde væ-
ret saa heldig at sende et Skib til Bunds
med 800 Mennesker, havde alle Mennesker
her i Landet kunnet huske, hvad Mandens
Navn var; slikt bliver indskrevet i vore
Historiebøger, og Børnene skal lære det i
Skolen. Hvor mange er der nu, som hu-
sker Navnet paa den Mand, som reddede
800 danske Mennesker? Jeg henstiller, at
det Spørgsmaal tages under Overvejelse,
om man ikke her bør vise det danske
Folks Erkendtlighed paa 5-Aars Dagen
for den Daad, der blev øvet derude. Vi
er jo ganske vist ikke særlig velhavende
her i Landet, men saa fattige er vi da
heller ikke, at vi ikke har Raad til at vise